

Отъ дълбочината на пещерата долитатъ за-
таени възгласи на черковни пѣсни, но богомол-
цитѣ не се виждатъ.

Пристигатъ двама колибари — мъже къмъ
60 годишна възрастъ, съ тояжки въ ржце.

Заставатъ предъ входа съ калпаци въ ржце,
прекръстятъ се и се вслушватъ.

Първиятъ (Вслушанъ).

Свететихий започватъ! окъснѣхме!

Вториятъ (Отдъхвайки)

Нозетѣ ни, не щатъ да ни слугуватъ!...

Първиятъ: (Съ болка).

Ще траиме!... Гадъ нази има Богъ.

За насъ — не би!... за нашитѣ чеда
все може би — ще бжде: та черкова
да имъ се разреши...

Не бива само
безъ вѣра въ Богъ и оповане въ Него
да бждеме... Тѣй нашитѣ бащи
живѣли сж. Поука ни сж тѣ.

Вториятъ

Тѣй, вѣрата! Безъ вѣра се не може!

Потръгне ли народа къмъ безвѣре —
пропадаме! изгубени сме ний!...

А имаме огнища и чеда!

(Издига глава съ въздишка).

До нѣкога за туй що сега чинимъ —
хвала ще ни потомството признава...
тѣй както ний — на нашитѣ бащи...
Така свѣта напредва и върви.